

Side Story I

จักรวรรดิ ยังคงวุ่นวายอยู่ทุกเมื่อเช้าวาน

มีทั้งการไล่ล่าพวกเรย์ลาที่ยังเหลือรอดและหนีกระจัดกระจายไป
ซ่อนตัวกันอยู่ทั่วทุกที่ ทั้งสืบหากลุ่มกบฏซึ่งเจียบหายไป ในขณะที่เดียวกัน
ก็ต้องบูรณะซ่อมแซมพระราชวังและปราสาทให้กลับมาอยู่ในสภาพเดิม

ยิ่งไปกว่านั้น คัลลิสโตผู้ได้รับอำนาจสิทธิ์ขาดทั้งหมดเพราะการจากไป
อย่างกะทันหันขององค์จักรพรรดิ ยังต้องลุกขึ้นมาก่อนที่จะร่างกายจะหาย
กลับมาเป็นปกติดี

ว่ากันตามจริง ฉันยังไม่เห็นเขาแต่งตัวเต็มยศอย่างในภาพประกอบ
ซึ่งปรากฏขึ้นทันทีหลังเกมจบลงด้วยซ้ำ เพราะเขายุ่งจนแม้แต่งานราชาภิเษก
ก็ยังไม่ต้องเลื่อนแล้วเลื่อนอีก

แต่แม้จะอ่อนระโหยโรยแรงเพียงใด ชายหนุ่มก็ยังแว่มาหาฉันที่ห้อง
ทุกคืนจนทำให้รู้สึกแปลกอยู่บ่อย ๆ

“ให้ไปอยู่ในสนามรบยังสบายใจเสียกว่า”

“ฝ่าบาท”

ฉันเงยหน้าจากหนังสือที่อ่านอยู่ด้วยความตกใจ เมื่อเขาโผล่มาแบบ
ไม่ให้สัมผัสให้เสียง

คัลลิสโตเดินโนงเงนเข้ามาอย่างเหนียวล้าแล้วทรุดนั่งบนโซฟาจน
ดูเหมือนนอนแอ้งแม้ง สีหน้าเขาดูไม่ดีเอาเสียเลย เห็นแบบนี้ฉันจึงรีบ

ลุกขึ้นทันที

“รับซาโหมเพคะ พระโอสถละ”

“ช่างเถอะ มานี่มา”

คัลลิสโตโอดครวญเป็นตาเหม่า ก่อนจะเหลือบนัยน์ตาแดงฉานมา มองฉันแล้วตบที่ว่างข้างตัวแปะ ๆ ฉันซึ่งกำลังจะออกไปเรียกมหาดเล็ก จึงหยุดชะงักแล้วยอมเดินไปหาเขาแต่โดยดี

ทันทีที่นั่งลงบนโซฟา คัลลิสโตก็เอนหัวมาพิงไหล่ฉัน เขาฝังใบหน้า ลงไถ่กระดูกไปหลายแล้วสุดลมหายใจเข้าไปเลือกใหญ่ราวกับต้องการ จะสุดลมกลืนกาย แล้วจึงพึมพำออกมา

“อา...แบบนี้ค่อยต่อชีวิตหน่อย”

หลังจากตายแล้วพื้นเขาทำแบบนี้บ่อยจนฉันไม่รู้สึกเคอะเขินอะไร อีกแล้ว ที่สำคัญยิ่งกว่าก็คือใบหน้าที่ยังชัดเจนอย่างเห็นได้ชัดของเจ้าตัว ต่างหาก

“...การรักษาเป็นไปด้วยดีใช้โหมเพคะ”

ฉันยกมือขึ้นลูบแก้มชายหนุ่มด้วยความสงสาร เขียวมั่งกรทอง เพียงแค่ให้ชีวิตเขาอย่างที่เคยพูดเท่านั้น ไม่ได้ช่วยฟื้นฟูให้ร่างกายคัลลิสโต กลับมาแข็งแรงดังเดิมแต่อย่างใด

รางวัลเคสต์สุดท้ายมีแค่นี้แหละ เกมบ้าเอ๊ย!

ด้วยเหตุนี้เอง ฉันถึงยังนึกก่อนขอเจ้าเกมเฮงชวยนี้จนหยุดสุดท้าย บาดแผลที่เจ็บไปด้วยคำสาปแช่งของเรย์ลาผู้ชั่วร้ายย่อมไม่มีทางรักษา ได้ได้ง่าย กระทั่งเรียกจอมเวทจากประเทศอันไกลโพ้นมาล้างแผลก็แล้ว ทว่าบาดแผลดำปี๋ซึ่งยังไม่หายดีได้รุ่มผ้าก็ยังคงพันผ้าพันแผลไว้อย่าง แน่นหนา

พอคิดถึงตอนที่เขายังนอนหลับตาไม่ได้สติ ใจมันก็พลอยร่วงไปอยู่ ตาตุ่ม ฉันพยายามข่มความรู้สึกสิ้นไหวช่างในเอาไว้แล้วพูดออกไป

“ห้ามอ้างว่ายุ่งแล้วไล่หมอกลับนะเพคะ ผ่าบาท เปลี่ยนผ้าพันแผล ให้ตรงเวลาด้วย”

ใจฉันอยากพูดว่า ‘ถ้าเหนื่อยนักก็พักบ้าง’ จะแยะ แต่ก็พูดออกไปไม่ได้ เพราะฉันรู้ว่าเขาพยายามมากแค่ไหนเพื่อไม่ให้ถูกจับผิดในเวลาที่กำลังจะ

ก้าวขึ้นสู่ราชบัลลังก์แบบนี้

คัลลิสโตแยมีย่อมอ่อนโยนตอบรับน้ำเสียงเป็นห่วงเป็นใยของฉัน
ก่อนจะลืมหูลืมตาขึ้น

“...ข้าก็อยากทำเช่นนั้น แต่พวกปีศาจร้ายอย่างพ่อของเลดี้คงไม่ปล่อยให้
ข้าไว้เฉย ๆ แน่”

น้ำเสียงเรียบเฉยของเขาทำเอาฉันขมวดคิ้ว

“ปากหนอปาก ไปเรียกดยุกว่าปีศาจได้อย่างไรกันเพคะ หากใครมา
ได้ยินเข้าล่ะ”

“ได้ยินก็ช่างสิ”

คงไม่ผิดแน่ หากมีข่าวลือแพร่สะพัดไปว่าจักรพรรดิพระองค์ใหม่
ซึ่งกำลังจะก้าวขึ้นสู่บัลลังก์ ทรงเรียกดยุกและเหล่าขุนนางผู้ซื่อสัตย์ทั้งหลาย
ว่า ‘ปีศาจร้าย’

ทว่าคัลลิสโตกลับเริ่มพุดจาเผ็ดร้อนราวกับว่าเขาไม่ได้สนใจเรื่อง
หุยมหิมพวกนี้เลยสักนิด

“เลดี้รู้ไหมว่าพวกขุนนางที่เก่งแต่พุดปาว ๆ ว่ามันคืองานที่ข้าต้องทำนี้
น่ารำคาญขนาดไหน ลองถ้ำอยู่ในสนามรบละก็ ข้าคงมีสารพัดวิธีมาทำให้
เจ้าพวกนั้นหุบปากไปแล้ว”

“หรือต่อให้ฝ่าบาทเอาวิธีพวกนั้นมาใช้จริง ก็อย่าให้มาถึงหุยม่อมฉัน
แล้วกันเพคะ”

“แน่นอนอยู่แล้ว”

ฉันกำชับคัลลิสโตที่มีความเป็นไปได้อาจจะทำอย่างที่พุดจริง ๆ และเขา
ก็ดันคุยโวกลับมาทันที เล่นเอาฉันต้องเหลือบตาไปมองด้วยความฉงน

“แน่นอนหรือเพคะ แต่เมื่อเข้าเซตริกยังมาขอให้ห่อมฉันเอาดาบ
ของฝ่าบาทไปซ่อนอยู่เลยนะเพคะ”

“อะไรนะ เมื่อไหร่กัน ตอนข้าอาบน้ำอยู่ริ”

คัลลิสโตยึดตัวตรงทันทีจากที่ซบไหล่ฉันอยู่ ราวกับว่าเขาไม่รู้เรื่องจริง ๆ

“เซตริก พอตเตอร์ เจ้าฟงพอนเหลี่ยมจัด! มิหน่า ข้าถึงหาดาบไม่เจอ
สักที เลดี้เอาไปซ่อนไว้ที่ไหน”

ท่าทางที่หันมาคาดคั้นกันเหมือนจะขอดาบไปให้ได้เดี๋ยวนี้ทำเอาฉัน

หมดคำจะพูด

“แล้วจะทรงพกดาบเข้าห้องประชุมไปทำไมเพคะ”

“พวกกบฏอาจจะซ่อนตัวอยู่ที่ไหนสักที่ในพระราชวังก็ได้นี่”

คัลลิสโตตอบหน้าตาบึ้งตึง

ให้ตาย ตั้งใจจะไล่หาแล้วกำจัดให้เรียบซัด ๆ

ข่าวที่ว่าตระกูลซึ่งมีความเกี่ยวข้องกับจักรพรรดินีและมาร์ควิสเอลเลน แม้จะเกี่ยวแค่เพียงน้อยนิด อาจถูกฆ่าล้างโคตรนั้นไม่ได้เกินจริงเลย

มันเหลวไหลเสียจนฉันคิดจะโต้กลับ แต่แล้วก็ต้องเจียบลงไปอีกครั้ง เพราะเมื่อเห็นสนุกรามซึ่งคมกริบขึ้นจากน้ำหนักที่ลดลง ฉันกลับไม่รู้ลึกลอยากจะพูดว่า ‘ไม่ชอบ’ ออกไปเหมือนอย่างเคย

เฮ้อ ชูบจะตายแล้วนี่...

ฉันคร่ำครวญถึงสิ่งที่เกิดขึ้นกับเขา ก่อนจะถอนหายใจสั้น ๆ แล้วพิมพ์เสียงเบา

“...พระพักตร์ชูบมากเลยเพคะ”

ไม่ว่าอย่างไรฉันก็ยังเป็นห่วงคนรักที่กำลังเจ็บป่วย แต่กลับโดนงานรุมเร้าเสียจนหมดแรงอยู่ดี...ไม่มี ที่จริงต้องบอกว่าฉันทั้งหุดหงิดและทุกข์ใจอย่างแสนสาหัสเลยต่างหาก

“ฝ่าบาทไม่จำเป็นต้องมาที่นี่ตลอดก็ได้ กลับห้องไปพักผ่อนเอาแรงบ้างเถอะเพคะ”

“ไม่เอา”

แม้จะโดนฉันว่า แต่คัลลิสโตก็ยังสายหน้าอย่างเอาเป็นเอาตาย

“หากเล็ดหนีไปตอนที่ข้าหลับอยู่แล้วจะทำอย่างไร”

“แล้วหม่อมฉันจะไปไหนล่ะเพคะ”

“ไปไหนก็ได้”

เถียงกันก็ครั้งก็ไร้ประโยชน์ทุกครั้ง หลังฟื้นขึ้นมาคัลลิสโตก็มักจะยึดติดกับการที่ฉันไม่อยู่จนน่าแปลก หลักฐานก็คือการที่ฉันไม่สามารถออกไปจากพระราชวังได้เลยแม้แต่ก้าวเดียวหลังจากที่อ่อนน้อมตายไป

และที่ดยุกคอยกวนใจเขาทุกครั้งที่มีการประชุม ก็อาจเป็นการประทุ้งให้เขายอมส่งฉันกลับบ้านอยู่กลาย ๆ ก็เป็นได้

ฉันอุตส่าห์ทิ้งร่างที่เป็นมะเร็งมากี่เพราะนาย แล้วฉันจะมีหน้า
หนีไปไหนได้อีกเล่า ตาบ้าเอ๊ย!

บางครั้งฉันก็อึดอัดจนอยากตะโกนอัดหน้าหมอนี่ แต่ที่ไม่ทำ
ก็เพราะปลายนิ้วของคัลลิสโตที่คอยสัมผัสเพื่อยืนยันการมีอยู่ของฉัน
ยังสั่นไม่หาย

“หากหม่อมฉันจะไป ก็คงไปตั้งแต่ที่ฝ่าบาททรงง่วนอยู่กับงานแล้ว
เพคะ ทำไมหม่อมฉันต้องแอบหนีไปตอนกลางคืนมืด ๆ ให้มันลำบาก
ตัวเองด้วย”

ฉันจับมือเขา พลังพูดอย่างเฉยชา

“...จริงด้วย บัดโธ่เว๊ย”

คัลลิสโตสบถออกมาเบา ๆ รวากับคิดไม่ถึงเรื่องพวกนี้ทั้งที่ตัวเอง
พยายามจะตามจับฉันแทบตาย แต่พอฉันหลุดหัวเราะออกมาเบา ๆ เขาก็รีบ
พูดทันที

“ข้าย้ายห้องทำงานมาที่นี่ให้หมดเลยดีไหม ไม่ลี หรือจะลาออกจาก
ตำแหน่งแล้วเราไปเที่ยวกันดี ครั้งก่อนเลดี้บอกว่าอยากไปเที่ยวต่างประเทศ
ไม่ใช่หรือ ถ้าไปเที่ยวประเทศใกล้ ๆ กันสักพัก...”

“ฝ่าบาท”

ฉันค่อย ๆ ดึงมือที่จับกันอยู่เข้าหาตัว แล้วแตะริมฝีปากลงไปบนนิ้วมือ
ที่ยังคงสั่นอยู่เป็นระยะอย่างแผ่วเบา

“หม่อมฉันจะไม่ไปไหนทั้งนั้นเพคะ”

เขาหยุดสั่นเมื่อลมหายใจอบอุ่นรินรดลงระหว่างนิ้ว

“...ที่สำคัญ ฝ่าบาทเคยตรัสว่าจะตามหม่อมฉันไปทุกที่ไม่ว่าหม่อมฉัน
จะอยู่ที่ไหนไม่ใช่หรือเพคะ หรือฝ่าบาทเพียงตรัสไปอย่างนั้นเอง?”

ฉันเหลือบตาขึ้นมองเขาอย่างเฉยชาทั้งที่ยังอยู่ในท่าเดิม คัลลิสโต
จ้องมองฉันเงียบ ๆ ไม่แม้แต่จะกะพริบตา ก่อนจะเปล่งเสียงออกมาราวกับ
กลั้นหายใจไว้เป็นเวลานาน

“...เปล่า”

“...”

“ข้าต้องไล่ตามเลดี้ไปจนสุดขุมนรกอยู่แล้ว”

นัยน์ตาคมสะท้อนแสงจันทร์ที่สองเข้ามาทางหน้าต่างเป็นประกาย
แดงฉานท่ามกลางความมืดมิด ดูละม้ายคล้ายแววตาของนักล่าที่ไม่ปาน
ทำแบบนี้มัน...

แววตานั้นมาทำให้ฉันรู้สึกเย็นวาบจนสะบัดมือที่จับกันไว้ออก
แต่คัลลิสโตกลับจับมือฉันเสียแน่น แถมยังยื่นเอาหัวเอนมาชนไหล่ฉัน
อีกหน

“หม่อมฉันหนักเพคะ!” แต่บ่นไปก็ป่วยการเปล่าๆ มือใหญ่
หยาบกร้านค่อยๆ ลูบมือฉันเบาๆ ผิดกับนิสัยของเจ้าตัว เขาเอ่ยปากถาม

“วันนี้ทำอะไรบ้างล่ะ”

“อืม ก็แค่...”

ฉันล้งเล็อยู่ครู่หนึ่งแล้วจึงตอบออกไปตามจริง อย่างไรก็ตามเสียใจ
แค่ถามไปอย่างนั้น ทั้งที่คอยดูกิจวัตรประจำวันของฉันผ่านเซตริกอยู่แล้ว
นั่นละ

“เข้าร่วมประชุมกับเหล่าจอมเวทหลวงเพคะ”

“...เรื่องย้ายสมบัติจากหมู่เกาะอาร์คิน่ามาที่นี่สินะ”

ว่าแล้วเซียว เขาถามทั้งที่รู้มาก่อนแล้ว ฉันไม่ตอบเมื่อเห็นปฏิกิริยา
แบบนั้นของคัลลิสโต แต่เชื่อว่าฉันจะไม่เข้าใจเหตุผลที่เขาหงุดหงิดเสียเมื่อไหร่

เพราะสมบัติที่เหล่าจอมเวทร่วมมือกันนำมาในวันนี้คือ ซาก ‘กระจก
แห่งความสัตย์จริง’ ที่แตกไปแล้วอย่างไรละ

“คู่มั่นตัวเองทำงานเหนื่อยสายตัวแทบขาด ดันเอาแต่คิดจะช่วย
คนอื่นอยู่ได้”

และแล้วน้ำเสียงก็ดุดันก็ดังขึ้นอย่างที่คิดไว้ไม่มีผิด ฉันตอบกลับ
เสียงเรียบ

“หม่อมฉันต้องช่วยชีวิตผู้คนที่เพคะ”

“ก็ให้พวกจอมเวททำแทนไปสิ”

“คนที่เคยเห็นกระจกแห่งความสัตย์จริงในสภาพสมบูรณ์มีแค่หม่อมฉัน
คนเดียว แล้วจะให้ทำอย่างไรได้ล่ะเพคะ ที่สำคัญ ท่านมาร์ควิสเบอร์ตันดี
ก็เป็นบุคลากรคุณภาพที่มีส่วนช่วยในการบริหารบ้านเมืองด้วย”

โลกที่อิวอนห์ตายและเกมได้จบลงแล้ว ฉันไม่รู้เลยว่าจากนี้จะเกิดอะไร

ขึ้นอีกบ้าง

ฉันเองก็รู้สึกผิดที่ต้องพูดแบบนี้กับวินเทอร์ แต่คนที่มีความเกี่ยวข้องกับเวทมนตร์ที่โดดเด่นอย่างเขาจะกลายเป็นกำลังสนับสนุนอันแข็งแกร่งให้ คัลลิสโตผู้ซึ่งกำลังจะก้าวขึ้นเป็นองค์จักรพรรดิในภายภาคหน้า แน่แน่นอนว่า ในกรณีที่เขายังมีชีวิตอยู่นะนะ

“บุคลากรคุณภาพนะ ตายโหงไปแล้วมั้ง”

คัลลิสโตพูดจาเหลวไหลไร้สาระเป็นเด็กประถม ไม่ได้รับรู้ถึงความคิดลึกซึ้งของฉันสักนิด

“เลิกพระทัยแคบแล้วหัดมีพระทัยโอบอ้อมอารีในฐานะจักรพรรดิองค์ถัดไปหน่อยเพคะ ถ้าไม่ใช่เพราะท่านมาร์ควิส เราสองคนอาจโดนจับบั้งคู่กันจนกลายเป็นอาหารมังกรไปแล้วก็ได้ ทรงลิ้มแล้วหรือเพคะ”

“อะไรนะ ใจแคบ? เฮอะ”

คัลลิสโตแค้นหัวเราะออกมาเสียงดังกับคำพูดฉัน ก่อนจะรื้อคำพูดออกมาไม่หยุด

“จริงสิ กูหลบนั้น เลดีไปได้มันมาตั้งแต่เมื่อไหร่ ตอนเลดีหนีออกจากคฤหาสน์ดยุก ข้าไม่ใช่คนแรกที่ไปหาเลดีหรือกรี”

“ระ...เรื่องนั้น...”

ฉันพูดไม่ออกไปทันใจ คัลลิสโตยังไม่รู้ว่าตอนที่ฉันรีบออกมาจากคฤหาสน์เพื่อหนีอิวอนน์ที่เพิ่งยอมเผยตัวตนนั้น ฉันไปหาวินเทอร์ก่อน

“น่าสงสัยชะมัด”

จู่ๆ คัลลิสโตที่นั่งฟังไหลฉันอยู่ก็เงยหน้าขึ้น แล้วหรีตามองสำรวจใบหน้าฉันอย่างละเอียด

ฉันสะดุ้งแล้วเสทลปตา ฉันรู้สึกทุกครั้งว่าเซนส์ของเขานี้มันเหมือนผีไม่มีผิดเลย ลองถ้าหมอนี่รู้ว่าวินเทอร์บอกชอบฉันละก็ นอกจากจะห้ามฉันช่วยวินเทอร์แล้ว คงจะทำให้ซากกระเจกที่แตกอยู่แล้วกลายเป็นเศษเล็กเศษน้อยยิ่งกว่าเดิมด้วยแน่ๆ

“สะ...สงสัยอะไรกันเพคะ หม่อมฉันก็ทูลไปหมดแล้วนี่นา ท่านมาร์ควิส ย้อนเวลากลับมาเพื่อไม่ให้โลกถูกทำลายอย่างไรละเพคะ...”

นอกจากเรื่องระบบเกม ฉันได้อธิบายทุกอย่างให้คัลลิสโตฟังคร่าวๆ

แล้ว ทว่าดวงตาที่หริ่งนั้นกลับไม่มีแววว่าจะกลับไปอยู่ในสภาพเดิมเลย
ฉันพูดเสริมขณะทอดสายตามองภูเขาไกลออกไป

“...หม่อมฉันก็แค่ตอบแทนบุญคุณเขาพะคะ”

“แถมยังช่วยกันปกปิดเรื่องที่จอมเวทย์ลึกลับทำเปลา่ในถ้ำคนนั้นคือ
คนเดียวกับมาร์ควิสเบอร์ตันดีด้วยสินะ”

“ตอนนั้น...ทุกอย่างย่อมมีเหตุผลของมันนะพะคะ”

“จะว่าไป วันฉลองบรรลุนิติภาวะของเลดี้ สร้อยคอพลังเวทย์พิลึกพิลั่น
นั้นก็เป็นที่เจ้าฉันให้เหมือนกันนี่ ทำไมเจ้าฉันถึงชอบเอาของหยาบคาย
พรรค์นั้นมาให้เลดี้อยู่ได้...”

“พอ...พอสักที! ฝ่าบาท หม่อมฉันเหนื่อยแล้วพะคะ หม่อมฉันต้อง
นอนแล้ว”

ฉันรีบลุกขึ้นทันทีเพื่อปิดปากช่างจ้อของคัลลิสโตที่ซักจะถล่มลี้กลงไป
ทุกที

“ฝ่าบาทเองก็กลับไปโปรงน้ำแล้วเข้าบรรทมเถอะพะคะ นี่ดีก็มากแล้ว
พรุ่งนี้ยังมีการสอบสวนแต่เช้าอีกไม่ใช่หรือ”

โชคดีที่ห้องนอนเขาอยู่ไม่ไกลจากห้องพักฉันมากนัก

แต่แม้เจ้าของห้องจะออกไปแล้ว คัลลิสโตก็ยังไมยอมขยับไปไหน
ฉันจึงออกไปก่อนและทิ้งเขาไว้ข้างหลัง ทันใดนั้น

“เพเนโลเป เอกคาร์ต”

เขาเรียกฉันด้วยน้ำเสียงแหบแห้ง ฉันหันหลังกลับไปมองอีกครั้ง
ด้วยความตกใจ คัลลิสโตยังนั่งเหม่อเหม่งหน้ามองฉันอยู่บนโซฟาเช่นเดิม

“ข้าเจีบ”

“...อะไรนะพะคะ ตรงไหนพะคะ หรือว่าแผลจะ...” *เปิดอีกแล้ว?*

ฉันรีบยื่นมือไปหมายจะสำรวจดูร่างกายเขา แต่แล้วฝ่ามือร้อนผ่าว
ก็เข้ามาจับข้อมือฉันไว้อย่างไม่ทันตั้งตัว คัลลิสโตดึงมือข้างนั้นไปวางแนบแก้ม
ตัวเอง

“ข้าเจีบจนกระดูกนี้ขยับไม่ได้ ไม่มีแม่แต่แรงจะถอดเสื้อด้วยข้า”

“...”

“ดูว่าวันนี้เลดี้คงต้องช่วยข้าอาบน้ำแล้วละ”

เราสบตากัน นัยน์ค่อยๆ ปิดปากลงทั้งที่มีมือก็ยังถูกเขาจับไว้

“เล็ดบอกให้ข้าหุบปากแล้วอาบน้ำไม่ใช่หรือ”

องค์รัชทายาทยกไหล่ทำหน้าตาย ผู้ชายเซนส์ดีแถมยังหูตาวัวแบบเขานี้จะฉลาดนัก เพราะเขามองออกอย่างทะลุปรุโปร่งว่าถ้าทำตัวเจ้าเล่ห์แบบนี้ฉันจะไปไหนไม่รอด

และคงเป็นเพราะนัยน์ตาแดงฉาน ใบหน้าฉันที่สะท้อนอยู่ในนั้นจึงค่อยๆ แดงเรื่อขึ้นทีละน้อย ฉันแหย่ตอปลีงเบา

“...เข้าใจแล้วเพคะ”

เช้าวันรุ่งขึ้น สูดหายใจแล้วคลิสิกก็ต้องออกไปจากตำหนักโดยไร้ดาบคู่กาย หลั่งอยู่ส่งเขาออกไปทำงานอย่างลำบากยากเย็น ฉันก็กลับเป็นตายไปอีกครั้ง จนเมื่อถึงเวลาบ่ายคล้อยจึงได้ลากสังขารเดินไปยังสถานที่บูรณะซ่อมแซมสมบัติอย่างเชื่องช้า

จริงอยู่ที่นอกจากฉันแล้วก็ยังมีคนมากความสามารถและโดดเด่นอยู่อีกมากอย่างที่คลิสิกโตเคยพูด แต่ครั้งจะให้ฉันวางมือแล้วคอยดูอยู่เฉยๆ มันก็ยิ่งมากเกินไปอยู่ดี เพราะพ่อตัวดีทำให้ฉันไม่ได้กลับคฤหาสน์ดยุกแล้วยังทำให้ฉันไม่มีอะไรทำในพระราชวังอีก

ไม่ว่าวินเทอร์จะเป็นหรือตาย ฉันก็ต้องได้เห็นด้วยตาตัวเอง

มันอาจจะฟังดูเย็นชาสำหรับเขา แต่ความจริงแล้วฉันเองก็ยังคงกลัวว่าอีวอนนที่ฉันคิดว่าตายไปแล้วจะมีชีวิตขึ้นมาอีกครั้ง ทำให้วินเทอร์ผู้ถูกผูกมัดอยู่กับกาล-อวกาศ¹ ต้องย้อนเวลากลับไปอีกหน ฉันก็กลัวว่าเรื่องราวน่าประหลาดประหลาดทั้งหมดจะเกิดขึ้นซ้ำรอยเดิม

หน้าต่างเควสต์ไม่เคยโผล่ขึ้นมาอีกเลยตั้งแต่จบเกม ไหนจะเรื่องศพของอิคิลิสที่ยังหาไม่เจอ และวินเทอร์ที่ยังไม่กลับมาอีก ไม่มีอะไรชัดเจนเลยสักอย่างเดียว

¹ทฤษฎีสัมพัทธภาพของอัลเบิร์ต ไอน์สไตน์ ได้แสดงให้เห็นว่า เวลาไม่ได้มีอิสระในตัวมันเองอย่างที่เคยเข้าใจกันมานาน เวลาไม่ได้แยกตัวห่างจากอวกาศ ทว่าเวลารวมเข้าเป็นหนึ่งเดียวกับอวกาศ ทั้งสองรวมอยู่ด้วยกันเป็น “กาล-อวกาศ” (Space-Time)

“...อ๊ะ นั่น ตรงกลางนะค่ะ”

ระหว่างที่กำลังใจลอยคิดอะไรไปเรื่อยเปื่อย ฉันก็พบของตกแต่ง กระจกแห่งความสัจจริงซึ่งกระเด็นไปอยู่ผิดที่ผิดทาง จึงรีบเอ่ยปากทันที

“ไม่ใช่ตรงนั้นค่ะ ซ้ายอีกหน่อย ตรงส่วนที่ต่อกันมีอะไรเบื่อนอยู่ เยอะเลย ช่วยเอาออกหน่อยนะค่ะ”

“โอ้! ค่ะ...ครับ!”

จอมเวทหนุ่มหุบปากกันที่ถูกวางทิ้งไว้ขึ้นมาหน้าตาเลอหลอ คงเพราะ ความกดดันจากเรื่องเรย์ลา ตอนนี้อยู่ที่สนใจค้นคว้าทางด้านโบราณคดี ในจักรวรรดิจึงน้อยมากอย่างไม่น่าเชื่อ

โอ้ย...นี่ฉันตั้งใจแค่จะมาดูว่าทุกอย่างเป็นไปได้ด้วยดีไหมเท่านั้นเองนะ

พอเห็นท่าทางงอแงจะไม่ระมัดระวังเวลาจัดการกับวัตถุโบราณที่อาจ แตกสลายได้ทุกเมื่อหากหุบขึ้นมาแบบไม่ถูกวิธี ฉันก็ทนยืนมองอยู่เฉยๆ ไม่ได้ สุดท้ายก็ต้องถกแขนเสื้อทั้งสองแล้วเข้าไปซ่อมเก็ยวอยู่หลายครั้ง หลายหน จนในที่สุดสถานที่บูรณะ ‘กระจกแห่งความสัจจริง’ ก็ค่อยๆ เข้ามาอยู่ในการควบคุมของฉันทีละนิด

“จำได้หมดเลยหรือค่ะ”

ตอนนั้นเอง น้ำเสียงร่าเริงก็ดังไปทั่วทั้งไซต์งาน

“มารีแอนน์!”

ฉันต้อนรับหญิงสาวด้วยความยินดี ‘มารีแอนน์ เทอร์รอสซี’ เธอคือ อาจารย์วิชาโบราณคดีเพียงหนึ่งเดียวในวิทยาลัยหลวง

“เพราะเลดี้แท้ๆ เลยนะค่ะ งานถึงได้เดินหน้าผ่านฉลุยแบบนี้ ไม่อย่างนั้นถึงจะผ่านมาเดือนหนึ่งแล้ว ตอนนีเราก็คงยังประชุมกันไม่เลิกว่า ของตกแตงนั้นต้องอยู่ตรงไหน”

ฉันก็ว่าอย่างนั้นแหละ

มารีแอนน์อาจจะช่างพูดไปสักนิด แต่ก็สามารถพูดคุยประสานงาน กับเหล่าคนที่ไม่รู้เรื่องรู้ราว และได้แต่นำชิ้นส่วนต่างๆ มารวมกันแล้วเชื่อม พวกมันเข้าหากันใหม่ด้วยเวทประสาน

เหล่าจอมเวทเป็นพวกเถรตรง เชื่ออะไรก็อย่างเดียว ตอนที่พวกเขา ต่างรามือเพราะไม่มีวิธีค้นหาวินเทอร์ถูกกักขังอยู่ที่ไหนนั้น ก็ได้มารีแอนน์

นี่แหละเป็นคนแนะนำให้ลองบูรณะกระจกแห่งความสัตย์จริงที่แตกไปแล้ว
ขึ้นมาใหม่ จากคำให้การของฉันซึ่งเห็น ‘กระจกแห่งความสัตย์จริงในสภาพ
สมบูรณ์’ ตอนเจอกับวินเทอร์

ที่จริงฉันก็ยังเคลือบแคลงกับคำแนะนำนี้อยู่ แต่ด้วยความที่ตัวเอง
อยู่ในสถานะหมาจนตรอก พอมีโอกาสแบบนี้เข้ามาก็เลยต้องคว้าเอาไว้ก่อน
เพราะฉันไม่อาจปล่อยให้เขาโดนไฟคลอกตายไปจนชั่ววันจันทร์...

งานบูรณะก็เปรียบเหมือนกับการประกอบตัวต่อชิ้นใหญ่เข้าด้วยกัน
ซึ่งฉันเองก็พยายามนึกภาพกระจกก่อนที่มันจะแตกเพื่อจะได้ช่วยพวกเขา

“สันนิษฐานว่าอายุน่าจะมากกว่าสามพันปี...แต่สภาพนี้ยังนับว่าดีอยู่เลย
นะคะ ดิฉันเข้าใจว่ามันแตกได้อย่างไร”

มารีแอนน์ทำสีหน้ายินดีเมื่อเห็นกรอบกระจกที่ถูกต่อเข้าด้วยกันคร่าว ๆ
ฉันนั่งย่อมานานจนเมื่อยไปหมด จึงลุกขึ้นแล้วค่อยตอบกลับไป

“คงเพราะอยู่ในตัวอาคารที่ลมพัดเข้าไปไม่ถึงนะคะ”

“ต่อให้ตัดเรื่องนั้นออกไป ก็แทบจะไม่มีร่องรอยสีกร่อนเลยนะคะ
หรือว่า...จะมีพลังเวทโบราณลงไว้กัน”

หญิงสาวพูดอย่างประหลาดใจขณะลูบมือไปตามทองสัมฤทธิ์ที่ประกอบ
กันจนเป็นกรอบกระจก แม้จะแตกออกเป็นชิ้นเล็กชิ้นน้อย แต่เมื่อพิจารณา
จากการที่มันยืนหยัดผ่านกาลเวลามานานแสนนานแล้ว นับว่าสมบัติชิ้นนี้
มีสภาพสมบูรณ์มากที่สุดทีเดียว

ก็ต้องดีอยู่แล้วละ ในเมื่อฉันต้องเจียดเงินมาจ่ายค่าตอบแทน
มหาโหดจนเข้าเนื้อขนาดนั้น

ฉันพยายามอดทนไม่ให้ถ้อยคำแตกตันหลุดออกมาจากปาก

“หากเป็นเช่นนี้ อีกไม่กี่วันก็คงจะเสร็จแล้วละคะ”

มารีแอนน์พูดขณะหันมาขยิบตาให้ ฉันซึ่งเข้าใจความหมายของ
ท่าทางนั้นจึงรีบออกปากถามด้วยความตกใจ

“หาชิ้นส่วนกระจกเจอหมดทุกชิ้นแล้วหรือคะ”

“แน่นอนค่ะ”

หญิงสาวหยิบกล่องใบหนึ่งที่เธอซ่อนไว้ออกมาคล้ายกำลังจะให้ของขวัญ
เซอร์ไพรส์ เมื่อเปิดกล่องออกก็พบกับชิ้นส่วนกระจกเก่า ๆ หลายชิ้นที่ส่วนหนึ่ง

ของพวกมันโดนเผาจนไหม้เกรียมเป็นสีดำถูกวางเรียงไว้ด้วยกันอย่างเรียบร้อย การค้นหาพวกมันต้องใช้ความพยายามอย่างมาก เพราะมีหลายชิ้นส่วนร่วงตกลงไปได้หอคอยพร้อมอิวอนน์

ข้าง ๆ กันนั้นมีกระจกขนาดพกพาและไม่กายนสิทธิ์ขนาดไม่สั้นไม่ยาว อันแสนคุ้นเคยอยู่ด้วย พวกมันคือบรรดาชิ้นส่วนกระจกที่ฉันทำแตกอีกครั้ง ระหว่างสู้กับอิวอนน์บนยอดหอคอยและไม่กายนสิทธิ์ของตัวเอง

ฉันทำเหม็นไม่สนใจมัน แล้วเริ่มนับจำนวนชิ้นส่วนกระจกอย่างรวดเร็ว
“เฮ้อ...”

ก่อนจะถอนหายใจออกมาด้วยความโล่งอกเมื่อนับจนแน่ใจแล้วว่า มีครบสิบห้าชิ้น พอได้มองชิ้นส่วนกระจกทั้งสิบห้าชิ้นที่กลับมาอยู่ในมือตัวเองอีกครั้ง มันก็พาให้รู้สึกแปลกพิลึก

ที่ผ่านมามีคนต้องลำบากแทบตายเพราะมันแต่ละชิ้นหนึ่งในนั้นนี่แหละ...

แต่พอมาคิดดูอีกที ที่วินเทอร์ต้องตกอยู่ในสภาพแบบนั้น ทั้งหมดมันก็เป็นเพราะชิ้นส่วนนี้เพียงชิ้นเดียวเหมือนกันไม่ใช่เหรอ

ฉันพยายามข่มความวุ่นใจเอาไว้แล้วรีบเอาคีมหนีบชิ้นหนึ่งในนั้นขึ้นมา มาริแอนน์ผู้ละเอียดรอบคอบได้กำจัดสิ่งปนเปื้อนบนกระจกออกไปเรียบร้อยแล้ว ฉันจึงไม่จำเป็นต้องจัดการอะไรอีก

ฉันถือมันไว้แล้วย่อตัวลงหน้ากรอบกระจกทันที ก่อนจะนำชิ้นส่วนดังกล่าววางลงไปบนจุดที่ยังว่างอยู่เสียบ ๆ

อาจเพราะเคยประหม่ามานับครั้งไม่ถ้วนเวลามองดูอิวอนน์ถือมันไว้ในมือ ฉันจึงสามารถวางชิ้นส่วนกระจกทั้งสิบห้าชิ้นลงไปตรงจุดที่ยังว่างจนหมดโดยไม่ผิดพลาดเลยแม้แต่ครั้งเดียว

มุมกระจกที่เคยว่างเปล่าราวกับโดนหนูแทะค่อย ๆ ถูกเติมเต็มด้วยชิ้นส่วนที่ละชิ้น ทว่ามันกลับไม่เปล่งแสงสีฟ้าสุดพิศวงออกมา ผิดกับในอดีตที่ฉันเคยกลัวจนอกสั่นขวัญหายว่ากระจกจะถูกประกอบเข้าด้วยกันจนสมบูรณ์

“เรียบร้อย...”

ตอนนั้นเองความตึงเครียดถึงได้มลายหายไปจนหมด ฉันถอนหายใจหลังจากทนเก็บไว้มาตลอด และวางคีมที่กำหนดราวกับจะให้มันทิ่มเข้าไปใน

ฝ่ามือลง

“ว่าแล้ว...! เลดีนี่มีพรสวรรค์จริงๆ นะคะ!”

มารีแอนน์พูดชมชื่นเบา ๆ ขณะมองดูกระจกที่ฉันประกอบเสร็จไปแล้ว
บางส่วน ฉันน้อมยิ้มน้อย ๆ แล้วตอบกลับไป

“พรสวรรค์อะไรกันคะ แคว่งชิ้นส่วนลงไปคร่าว ๆ ใคร ๆ ก็ทำได้
ทั้งนั้นแหละค่ะ”

“ดูนี่สิคะ! เลดีเรียงลำดับชิ้นส่วนไม่เหมือนคนอื่นที่ก็แคว่งไว้คร่าว ๆ
เหมือนกัน ไม่มีช่องว่างเลยเห็นไหมคะ แค่ว่าทางเวลาจับก็ต่างกันแล้วค่ะ!”

หญิงสาวตะโกนขึ้นอย่างตื่นเต้นเมื่อได้ยินที่ฉันพูด

“ไหน ๆ ก็ทำแล้ว ข้าก็อยากลองทำให้มันเรียบร้อยไปเลยนะคะ”

ฉันยกไหล่ มารีแอนน์ตอบอย่างเฉยขาดเพราะน้ำเสียงไม่ยินดีในร้าย
ของฉัน

“นี่ไม่ใช่เรื่องของสมาธิธรรมดานะคะ ไม่ใช่ใครก็ทำได้”

คำชมที่ไม่คาดคิดพุ่งพรูออกมาไม่หยุดจนฉันเองก็ซักจะเขิน จึงทำ
เป็นถอดดูมือแล้วปิดมือแก้เก้อ เห็นแบบนั้น มารีแอนน์ก็เอ่ยถาม

“เลดีคะ แล้วกระจกพวกพากับไม้นี่ล่ะคะ จะทำเช่นไรดี?”

ตอนนั้นเองฉันถึงเพิ่งนึกได้ว่านอกจากชิ้นส่วนกระจกของอิวอนน์แล้ว
เธอยังเอาประวัติศาสตร์อันดำมืดของฉันมาพร้อมกันด้วย

“ก็...เอาวางไว้แถว ๆ นี้ ตรงไหนก็ได้ค่ะ”

ฉันพยายามเลิกสนใจมัน กระจกพวกพกาของไม้กายสิทธิ์นั้นเป็น
คนละอย่างกันอย่างชัดเจน ดังนั้นมันจึงไม่เกี่ยวอะไรกับการบูรณะ ‘กระจก
แห่งความสัจธรรม’ จริง”

คำพูดฉันทำเอามารีแอนน์เบิกตากว้างกลับมา

“จะดีหรือคะ แต่นี่เป็นอาวุธแค่ชิ้นเดียวของเลดี...”

“ไม่ใช่ชนะคะ! ตอนนั้นมันไม่ใช่ของข้าแล้วล่ะค่ะ ใช้งานอะไรก็ไม่ได้อ
แล้วด้วย!”

ฉันหน้าซีดและรีบตะโกน เพราะกลัวว่าเธอจะไปขุดเอาความทรงจำ
อันน่าอัปยศที่ฉันฝังกลบไว้ขึ้นมา

พอเถอะน้ำ! เกือบจะล้มได้อยู่แล้วเชียว...!

ฉันยังคงฝันร้าย เห็นภาพตัวเองแกว่งไม้กายสิทธิ์เสงซวยและตะโกน
คาถาน่าขันอย่างไฟเยอร์ พีซอน อยู่บ่อยครั้ง

มารีแอนน์ตาเป็นประกายเมื่อเห็นฉันปฏิเสธอย่างเอาเป็นเอาตาย

“เช่นนั้น...หลังจากงานบูรณะจบลงแล้ว ข้าขอเอามันไปศึกษาดู
ได้ไหมคะ”

“...เชิญเลยคะ”

ฉันตอบอย่างไม่ค่อยเต็มใจนัก ถึงตัวเองจะอยากเผามันให้วอดไป
ตลอดกาล แต่ก็รู้ว่าจะไม่เข้าใจหัวอกของคนคลังวัตถุโบราณเสียหน่อย

เมื่อได้รับอนุญาตจากฉัน มารีแอนน์ก็ฮัมเพลงและวางกล่องที่มี
ไม้กายสิทธิ์หัก ๆ อยู่ข้างในลงตรงหน้ากระจกแห่งความสัจธรรมจริงอย่าง
ทะนุถนอม แต่ในขณะที่ฉันกำลังเฝ้ามองเธอด้วยสีหน้าบอญญไม่รับอยู่นั้น
“คือ...เลดี้ ข้ามีเรื่องจะบอกค่ะ”

จู่ ๆ เธอก็เข้ามายืนชิดฉันหลังจากจัดการกล่องนั้นเสร็จ และพูดเปรย ๆ
ขึ้นมา

“อะไรหรือคะ”

“ก่อนอื่น ข้าขอถามอะไรเลดี้หน่อยนะคะ”

“อะไรคะ...”

“วิทยาลัยที่เลดี้บอกว่าสนใจเมื่อคราวก่อน...คือสาขาโบราณคดี
ใช่ไหมคะ”

ฉันมองเธอด้วยความตกใจ ฉันเองก็เพิ่งจะรู้เมื่อไม่นานมานี้ว่าที่นี่
ก็มีสถาบันระดับอุดมศึกษาล้าย ๆ มหาวิทยาลัยด้วยเหมือนกัน เพราะ
จักรวรรดิอินคาคือประเทศมหาอำนาจทางด้านการทหารและวัฒนธรรม
นั่นเอง

หลังจากผ่านการสอบสุดหิน จะมีเพียงบรรดาอัจฉริยะจากแต่ละ
ประเทศเท่านั้นที่สามารถเข้าเรียนที่วิทยาลัยหลวงได้ ฉันจึงประทับใจ
มารีแอนน์ซึ่งเป็นถึงอาจารย์ของที่นี่ก็เลยพูดผ่าน ๆ ไปอย่างนั้นเอง
จี้...

ฉันเดาปะกอกอยู่ในใจ อัจฉริยะนี่มันอัจฉริยะจริง ๆ จำคำพูดฉันได้
ไม่พอ แต่ยังมองออกอีกว่าฉันสนใจเรื่องอะไร ทั้งที่ฉันไม่เคยพูดให้เธอฟัง

เลยสักครั้ง เล่นเสียจนลูกเลยเซียว

“บอกตามตรงนะคะ ข้าอยากได้เลดี้ค่ะ ในฐานะศิษย์ที่ขึ้นกับข้าล่ะนะ”

“...อะไรนะคะ”

กะทันหันแบบนี้เลยว่ะ

มารีแอนน์มองฉันที่ยังสับสนแล้วเข้ามาจับมือทั้งสองข้างของฉันไว้ทันที

“เลดี้ สาขาโบราณคดีของข้า...ก่อนข้างจะลำบาก ไม่สิ ต้องเรียกว่า
อึดอัดเลยล่ะค่ะ”

“มา...มารีแอนน์”

“พวกที่สอบผ่านเข้ามาแบบคาบเส้นนั้นล่ะ เข้ามาแล้วก็เอาแต่เล่น
ไปเรื่อย ผลคะแนนก็เป็นทีโหลมันทุกปี ทุนวิจัยก็ถูกเจียดมาให้แค่น้อยนิด
อย่างกับหมวดมด แล้วผู้ช่วยเนี่ย จะส่งมาให้เมื่อไหร่ก็ไม่รู้ อีตาเกล โปรโตส
เฮงซวย!”

“...”

“อะแหม่ม...เกล โปรโตส คืออธิการบดีของวิทยาลัยนะค่ะ”

มารีแอนน์กระแอมกระไอแล้วพูดเสริม เมื่อเห็นฉันเบิกตาโตเพราะ
คำสบถหยาบคายที่เธอหลุดออกมากะทันหัน

“แต่หากเลดี้เข้าเรียนในสาขาวิชาของเราละก็ ข้าเชื่อว่าสวัสดิการทั้งหมด
ที่ข้าพูดมาจะดีขึ้นโดยไม่ต้องสงสัยเลยล่ะค่ะ”

“อะไรกันคะ ลำพังตัวข้าไม่ได้มีอำนาจขนาดนั้นเสียหน่อย...”

“เลดี้ ตอนนี้ข้าเกือบจะเขียนใบลาออกอยู่แล้วนะคะ เลดี้คิดเสียว่า
กำลังช่วยชีวิตคนคนหนึ่ง ไม่สิ ช่วยทั้งสาขา แล้วเข้าเรียนที่นี้ไม่ได้หรือคะ
ข้ารับประกันได้เลยว่าเส้นทางการเรียนของเลดี้จะโรยด้วยกลีบกุหลาบกระทั่ง
เรียนจบแน่นอน นะคะ ข้าขออ้อ...”

มารีแอนน์เกาะฉันอย่างกับกำลังออดอ้อน ฉันตอบด้วยน้ำเสียง
ละล้าละลัง

“แต่ว่ามารีแอนน์ นี่มันเลยช่วงสอบเข้ามาแล้วนะค่ะ”

วิทยาลัยหลวงซึ่งมีผู้สมัครเข้าเรียนเป็นจำนวนมากจนทำให้้อตรา
การแข่งขันสูงตามไปด้วยแห่งนี้ จะจัดพิธีจบการศึกษาและการสอบเข้า
ขึ้นพร้อมกัน นั่นคือสามปีครึ่ง

นำเค้ราที่ตอนนั้นฉันยังคลานอยู่ใต้แผ่นดินโซเรลอันน่าอัศจรรย์กับคัลลิสโต จึงไม่ได้เข้าไปเกี่ยวข้องกับเรื่องนี้ ทว่าจู่ๆ มาริแอนน์ก็ตาเป็นประกายและตะโกนโพล่งขึ้นมา

“เพราะฉะนั้น! ข้าเลยไปหากรณีตัวอย่างมาจากเมื่อหลายร้อยปีก่อนอย่างไรล่ะคะ”

“...อะไรนะคะ”

“การเข้าเรียนระหว่างภาคการศึกษาไม่ว่าจะทำได้เลยนะคะ เมื่อหนึ่งร้อยห้าสิบหกปีก่อน มีองค์หญิงพระองค์หนึ่งตกหลุมรักองค์ชายจากต่างเมืองซึ่งศึกษาอยู่ในวิทยาลัยเพียงข้างเดียว ด้วยเหตุนี้ เชื้อพระวงศ์ที่มีตราประจำตำแหน่งขององค์จักรพรรดิจึงได้รับสิทธิพิเศษให้เข้าเรียนระหว่างภาคเรียนได้หนึ่งครั้งค่ะ!”

“แต่ข้าไม่ใช่เชื้อพระวงศ์นะคะ”

“หมายความว่าอย่างไรคะ อีกไม่นานสามีของเลดี้ก็จะได้ราชาภิเษกเป็นจักรพรรดิแล้วนี่คะ”

“คะ?”

น้ำเสียงเรียบเรียงราวกับกำลังพูดเรื่องชีวิตประจำวันของมาริแอนน์ ทำให้ทุกสิ่งพลันหยุดนิ่ง

สามีเธอ...

แวตตาที่จับจ้องไปยังใบหน้าใสชื่อของมาริแอนน์สั้นไหวจนรู้สึกได้

เธอรู้ได้ยังไง

ฉันคิดว่าเราปิดบังความสัมพันธ์เอาไว้อย่างดีแล้วเชียวนะ ถึงตาบ้ำคัลลิสโตจะเคยปากพล่อยพูดกับเหล่าผู้ใต้บังคับบัญชาว่าฉันคือ “ว่าที่พระชายา” เมื่อนานมาแล้วก็เถอะ...

หรือบางทีอาจเป็นเพราะเจ้าคนดันเรื่องมักจะทำตัวเป็นหมาบ้าทุกครั้งทีไพล่หัวมา ก็เลยไม่มีใครกล้าปรึกษาพูดออกมาละมั้ง

แม้ก่อนหน้านั้นฉันกับองค์รัชทายาทจะเคยทะเลาะกันด้วยปัญหาที่อยู่บ่อยครั้ง แต่ฉันก็ไม่เคยคิดไปในทางนั้นเลยจริงๆ เพราะฉันมัวแต่เสียดสีอยู่กับเจ้าเกมบ้า และเอาจริงๆ คือมันไม่ใช่เรื่องแต่งงานด้วยซ้ำ

ฉันเพิ่งตกลงคบกับเขาไปเมื่อไม่กี่วันก่อนเองนะ จะไปแต่งงาน

ไต่ยังไง!

แต่ในระหว่างที่ฉันกำลังยืนบื้อ ไม่สามารถตอบคำถามอันไม่คาดคิดของมารีแอนน์ได้นั้น

“พระเจ้าช่วย! เช่นนั้นข้าก็กำลังคุยกับว่าที่จักรพรรดินีในอนาคตอยู่หรือนี่”

เธอปรบมือครึ่งหนึ่งราวกับเพิ่งนึกอีกเรื่องขึ้นมาได้ ก่อนจะก้มตัวลงโค้งคำนับฉัน

“หม่อมฉันขอฝากเนื้อฝากตัวด้วยนะเพคะ องค์จักรพรรดินี”

การกระทำอันบ้าบิ่นของเธอทำให้คนที่อยู่ในไซต์เริ่มจะหันเหความสนใจมาที่ฉันทีละคน

“พะ...พอเถอะค่ะ ทุกคนจะเข้าใจผิดเอานะคะ!”

ฉันยืนมือไปจับตัวเธอขึ้นพลางหันมองดูรอบบริเวณ ก่อนจะรีบเอ่ยถามด้วยใบหน้าแดงระเรื่อ

“คะ...ใครบอกคะ เซตริก? หรือว่าตาท่าน...!”

“แห่ม ต้องมีใครบอกด้วยหรือคะ แค่มองก็รู้แล้วค่า”

สีหน้าของมารีแอนน์ที่อมยิ้มอย่างมีเลศนัยทำเอาฉันช็อกไปอีกต่อ

เพิ่งคบกันจริงจังได้ไม่กี่วัน...มันดูออกขนาดนั้นเลยหรือ

เป็นไปไม่ได้ เพราะระหว่างวันเรามักจะคุยกันผ่านเซตริกเป็นส่วนใหญ่ และหลังลุกจากที่นอน เขาก็ยุ่งตัวเป็นเกลียวจนเราแทบไม่มีเวลามาเจอกันแบบส่วนตัวด้วยซ้ำ

ฉันแค่ร่วมมือกับคัลลิสโตเพื่อกำจัดศัตรูหลักซึ่งเป็นภัยคุกคามต่อโลก และช่วยจัดการเรื่องในพระราชวังเพื่อสานต่อจุดยืนทางการเมืองของพระบิดาในองค์รัชทายาท นี่มันเป็นการร่วมมือในทางสาธารณะชัดๆ!

“ไม่ต้องกังวลไปนะคะ เลดี้ นอกจากข้าแล้ว คงไม่มีใครคิดแบบนี้หรอกค่ะ”

มารีแอนน์รีบพูดเสริมราวกับเธออ่านความรู้สึกสับสนของฉันออก

“ก็องค์รัชทายาท ‘พระองค์นั้น’ ที่ทรงพิชิตทุกสนามรบจนราบเป็นหน้ากลอง และทรงกวาดล้างศัตรูทางการเมืองได้ในเวลาเพียงชั่วข้ามคืนอย่างไรล่ะคะ”

“อะไระคะ นี่หมายถึงเรื่องอะไร...”

ฉันได้แต่เอียงคอสงสัยกับบทสนทนาที่อยู่ ๆ ก็เปลี่ยนไปเป็นคนละเรื่อง ทว่าทันใดนั้น เธอกลับพูดถึงสิ่งที่น่าตกใจยิ่งกว่าเรื่องที่เรารู้จักได้ว่าคบกัน เสียอีก

“แต่คนเช่นพระองค์กลับทรงเชื่อฟังเลดี้ของคุณเดียว นี่เลดี้ต้องเก่ง ขนาดไหนกันคะเนี่ย”

“...คะ?”

“ที่สำคัญ คนที่เห็นพลังเวทโจมตีของเลดี้ต่างก็พูดกันว่า มีข่าวลือ หนาหูเรื่องที่ว่าแท้จริงแล้วเลดี้คือปีศาจพลังเวทที่จ้องจะเขมือบทั้งจักรวรรดิ ด้วยนะคะ เพราะแบบนี้องค์รัชทายาทจึงรับสั่งให้เลดี้อยู่ในพระราชวัง เพื่อที่พระองค์จะได้เฝ้าระวัง...”

“อะ...ว่าไงนะ!”

คราวนี้ฉันได้ซ็อกตาตั้งของจริงแล้วละ แค่ม้าบ้าแห่งเอคคาร์ตกับ ซิมแปนซีคลั่งยิงหน้าไม้ยังไม่พอ... ตอนนี้ฉันยังถูกเรียกว่า ‘ปีศาจพลังเวท ที่จ้องจะเขมือบจักรวรรดิ’ อีกอย่างนั้นหรือ

บ้าจริง ไอ้ข่าวลือนี่ทำฉันอารมณ์เสียยิ่งกว่าเรื่องคบกันอีก!

มันเป็นเรื่องที่น่าตกใจจนจมูกตันไปหมด ฉันมัวยุ่งวุ่นวายคิดแต่จะ ปิดบังความสัมพันธ์ของเราให้มากที่สุดจนไม่เคยรู้เลยว่ามันมีข่าวลือไร้สาระ พรรคนี้อยู่ด้วย

แต่พอมาคิดดูอีกที ฉันก็ไม่ได้ปิดบังอะไรหรอก เพราะตอนนี้ พระเอกคนหนึ่งจากห้าคนกำลังบาดเจ็บสาหัส ส่วนพระเอกอีกสองคนที่เหลือ จะเป็นตายร้ายดีอย่างไรก็ยังไม่รู้ ดังนั้นหากจะมีคนมองความสัมพันธ์ของเรา ออกก็คงไม่ใช่เรื่องแปลก

แต่ที่แน่ ๆ ถ้าพ่อคนปากร้ายที่ยังแข็งแรงได้อยู่คนเดียวฉันรู้เรื่องนี้ เข้าละก็ ฉันคงต้องปวดกะโหลกอย่างไม่ต้องสงสัย

แต่ถ้าจะบอกว่าฉันเข้ามาครอบงำ มันก็ควรใช้คำว่าครอบงำไปเลยสิ มาใช้คำว่าเขมือบนี่จะให้ฉันเขมือบอะไรไม่ทราบ เห็นฉันเป็นหมูหรือไงละ!

เจ้าคนพวกนั้นต้องวางขนาดไหนถึงพูดอะไรเป็นตุเป็นตะออกมาได้ ขนาดนี้ นับวันข่าวลือไร้สาระเกี่ยวกับตัวฉันยิ่งเลอะเทอะขึ้นทุกที คิดแล้ว

ก็ปรี๊ด

มารีแอนน์พูดอ้อมอ้อมเหมือนลองหยั่งเชิง เมื่อเห็นฉันโกรธจนหน้าดำหน้าแดง

“อะ...ข้าคงพูดมากไปสินะคะ เลดี”

“...ไม่หรอกคะ ขอบคุณที่บอกนะคะ ไม่อย่างนั้นข้าคงไม่มีทางรู้เลย”

“อะๆ...”

“แล้ว...มารีแอนน์พอจะจำได้ไหมคะ ว่าใครเป็นคนพูดเรื่องพวกนี้”

ฉันกัดฟันถามพร้อมรอยยิ้มเย็น หญิงสาวจึงรีบส่ายหน้าดิ๊กด้วยความขลาดกลัว

“อะ...ข้าก็ฟังเขาปากต่อปากกันมาอีกที...โหะๆๆ แน่หนอนว่าข้าไม่เชื่ออยู่แล้วละคะ!”

เธอรีบแก้ไขสถานการณ์ แต่ฉันตัดสินใจแล้วว่า จะตามจับเจ้าคนพูดไม่คิดนั้นมาฆ่าให้ได้

แต่แล้วฉันก็เกิดสงสัยขึ้นมา เพราะข่าวลือระหว่างฉันกับองค์รัชทายาทมันค่อนข้างรุนแรง

แล้วมารีแอนน์รู้ได้ยังไง

ฉันมองเธออย่างเคลือบแคลง มารีแอนน์รับรู้ถึงสายตาฉันจึงเสแสร้งไปทางอื่นแล้วยิ้มว่า

“ก็ถ้าเลดีเป็นศัตรูคนใหม่ขององค์รัชทายาทที่กำลังเผชิญหน้ากันเพื่อแย่งชิงราชบัลลังก์จริง ทำไมคุณผู้ช่วยถึงต้องมาหามาอยู่กับเลดีจนหมดแรงทุกวันด้วยล่ะคะ”

“เลดี!”

พร้อมกันนั้นใครคนหนึ่งก็ตะโกนเรียกฉันเสียงดังลั่น เมื่อหันไปมองก็พบกับเซดริกที่เพิ่งเข้ามาในไซต์งาน และกำลังวิ่งกระหืดกระหอบเข้ามาหลังจากหาฉันเจอ

“เลดี องค์รัชทายาทรับสั่งว่าทรงมีเรื่องเกี่ยวกับการบูรณะวัตถุโบราณ จะปรึกษากับเลดีเป็นการด่วนครับ”

เซดริกวิ่งรวดเดียวมาถึงฉันแล้วรีบเข้าประเด็นทันทีที่ยังหายใจเหนื่อยหอบ ไม่ว่าจะมองอย่างไรก็ดูเป็นเรื่องทางการชัดๆ

“ปัญหานี้สำคัญมาก พระองค์ประสงค์ให้เลดี้รีบไปให้เร็วที่สุดครับ”

‘ปรึกษาเป็นการด่วน’ อย่างมากที่สุดก็แค่ตีมหาหรือกินข้าวด้วยกัน
นั่นละ ส่วนไอ้ ‘ปัญหาสำคัญมาก’ ที่ว่า ก็หมายความว่าเขารีบ และฉันต้อง
ออกไปหาเขาเดี๋ยวนี้

จะว่าไป นี่ก็จะเที่ยงแล้วนี่นะ

พร้อมกันกับความคิดนั้น มารีแอนน์ก็พิมพ์เสียงเล็กเสียงน้อยราวกับ
กำลังเอ่ยขึ้นชม

“...แหม พุดถึงเสีย เสียก็มา คนอะไร ตายยากจริง”

“เอ๊ะ ว่าอะไรนะครับ เลดี้เทอร์รอส...”

“ระ...รีบไปเถอะค่ะ!”

ฉันรีบเข้าไปขวางระหว่างทั้งสองคน ปลอ่ยให้คนมีระเบิดในปากสองคน
อยู่ด้วยกันก็มีแต่เสียดกับเสียด

ค่อยยังชั่วหน่อยที่พอฉันลากแขนเซดริกออกมา เขาก็ยอมเดินตามมา
แต่โดยดี แม้จะยังงงๆ อยู่ก็เถอะนะ

“ว่าแต่ว่า เลดี้ไม่สบายหรือเปล่าครับ ตอนนี่เลดี้หน้าแดงมากเลย...”

“เซดริกบอกว่า เป็นเรื่องด่วนไม่ใช่หรือคะ เลิกบ่นแล้วรีบไปกัน
เถอะค่ะ!”

“ขอให้มัวช่วงเวลาที่ดีนะคะ เลดี้!”

ฉันตอบรับคำพูดของมารีแอนน์ผู้มีอาการต่างจากเซดริกที่ถูกฉัน
ลากให้ตามมาแบบไม่รู้อะไรเลย แล้วจึงเดินไปยังตําหนักองค์กรชทายาทย่าง
ไม่รีบร้อน

ระยะทางของตําหนักองค์กรชทายาทยที่อยู่ลึกเข้าไปในพระราชวังกับ
ไซตังงานอยู่ใกล้กันมาก ฉันจึงจมลึกลงสู่ห้วงความคิดในระหว่างที่กำลังไปหา
คัลลิสโต

หลังจากเคลวส์สุดท้ายจบลง ฉันพอจะรู้ว่าคนในพระราชวังและ
นครหลวงมองฉันต่างไปจากเดิม แต่ฉันกลับไม่เคยได้รู้สึกถึงมันจริงๆ
เลยสักครั้ง นั่นเพราะฉันจับเจ้าอยู่แต่ในตําหนักองค์กรชทายาทย

ถ้าฉันอยู่เสียบๆ คงจะทำให้ข่าวลือแปลกๆ พวกนั้นเสียบลงบ้างแหละ...

คิดง่าย ๆ ตามสามัญสำนึกเลยนะ การที่เลดี้ตระกูลขุนนางคนหนึ่ง

ติดแหงกอยู่ในตำแหน่งที่รัชทายาทที่ยังสลบไม่ได้สติ มันจะทำให้ข่าวลือเรื่องศัตรูคนใหม่ที่เกี่ยวข้องกับราชบัลลังก์แพร่สะพัดออกไปได้อย่างไร

แล้วดยุกละ รู้หรือเปล่า

เขาเป็นเพียงคนเดียวที่ได้ยินเรื่องความสัมพันธ์ของฉันกับคัลลิสโต และฉันก็เป็นคนยอมรับกับเขาด้วยตัวเอง หากเป็นข่าวลือที่จะทำให้ชื่อเสียงอันดีของเอคคาร์ตแปดเปื้อนละก็ ดยุกคงไม่ยอมอยู่เฉยแน่...

ไม่สิ

แต่แล้วฉันก็เปลี่ยนความคิดกะทันหัน บางทีดยุกอาจยินดีกับข่าวลือพิสดารแบบนี้ก็ได้ เพราะแม้เขาจะสนับสนุนของรัชทายาท แต่ใจจริงแล้วดยุกก็ไม่ได้ชอบคัลลิสโตมากนักหรอก

ถ้าในตอนนั้นฉันควรทำยังไงดี

หากจะกลบข่าวลือที่ว่าฉันเป็นศัตรูทางการเมืองคนใหม่ขององรัชทายาทให้เงียบลง ฉันก็ไม่มีทางเลือกอื่นนอกจากต้องเปิดเผยว่าเราเป็นคนรักกันอย่างเป็นทางการ

ทว่าฉันเองก็ไม่อยากได้ยินคำว่า ‘ว่าที่จักรพรรดินี’ และได้รับการปฏิบัติในฐานะนั้นอย่างที่มีรีแอนน์ทำเมื่อครูนี้อีกเหมือนกัน

เพราะมันเป็นคนละทิศคนละทางกับแผนของฉัน ที่ตั้งใจไว้ว่าจะกลับไปเรียนอีกครั้งและเดินไปในเส้นทางของการเป็นนักศึกษาเงียบๆ หลังการตรวจสอบว่าวินเทอร์ยังมีชีวิตอยู่หรือไม่เสร็จสิ้นลงแล้วอย่างสิ้นเชิง

ไม่สิ จะว่าไปมันก็แค่คบกันเองนี่ แล้วจู่ๆมารีแอนน์กระโดดเข้ามาไปถึงเรื่องแต่งงานได้ไง

ความคิดที่เคยเป็นระบบเริ่มจะตีกันในหัว ตอนนั้นเอง...

“...ดี เลดี”

เสียงเรียกปลุกให้ฉันตื่นขึ้นจากภวังค์ ฉันหันขวับไปมองข้างตัว เซตริกกำลังมองฉันด้วยสีหน้าสงสัย

“คะ? เรียกข้าหรือคะ”

“แค่เห็นว่าจู่ๆ เลดีก็หยุดเดินไปเฉยๆ นะครับ”

“อ้อ...”

พอรู้ตัวว่าตัวเองดันมาหยุดเดินอยู่กลางทางก็ซุกจะรู้สึกอายขึ้นมา

เซดริกเดินตามมาอย่างไม่คิดอะไรเมื่อฉันเริ่มเดินอีกครั้ง ก่อนที่เขาจะเอ่ยปากถาม

“เลดี้ ข้าขอถามอะไรหน่อยได้ไหมครับ”

“อะไรหรือคะ”

“ก็ไม่ใช่เรื่องใหญ่อะไรหรอกครับ คือ...เลดี้จำเมืองทราดันที่มีท่าเรือ อยู่ใกล้หมู่บ้านอาร์คิน่าได้ไหมครับ ที่มีเรื่องว่าเกาะไซเรลเพิ่งจมลงไปเมื่อไม่นานมานี้...”

“อ้อ”

ฉันต้องจำได้แม่นอยู่แล้ว เพราะฉันนี่แหละเป็นคนจมเกาะนั้นเอง

“...ที่นั่นทำไมหรือคะ”

น่าเสียดายที่ความทรงจำของฉันเกี่ยวกับเกาะนั้นมีแต่เรื่องแย ๆ น้ำเสียงที่ถามกลับไปจึงฟังดูเฉยชามากทีเดียว แต่แม้การตอบสนองของฉันจะดูไม่สปรามณ์ เซดริกก็ยังแยมยิ้มด้วยความประหลาดแล้วพูดต่อ

“ตอนนี้ฤดูหนาวกำลังมาเยือน ได้ยินว่าภูมิภาคทางใต้กำลังประสบภาวะอดอยากครั้งใหญ่ โดยมีศูนย์กลางอยู่ที่ทราดัน เหล่าผู้นำของแต่ละท้องถิ่นต่างก็เรียกร้องขอความช่วยเหลือเป็นเงินทุนและสิ่งของครับ”

“...”

“หากเลดี้ได้รับอำนาจและสิทธิ์ในการแก้ไขปัญหานี้ เลดี้จะใช้มาตรการเช่นไรหรือครับ”

เริ่มอีกแล้วสินะ

ฉันคิด หลังเข้ามาอยู่ในพระราชวัง เซดริกก็มักจะมีคำถามมากมายหลายหลากมาถามฉันอยู่บ่อยครั้ง

ฉันไม่รู้เหตุผลของเขาหรอก คิดแต่ว่าเขาคงเที่ยวถามใครไปเรื่อย เพราะเจ้าหน้าที่ตนรับใช้ไม่น่าเชื่อถือมากพอจะบริหารจัดการสถานการณ์ในประเทศที่เท่านี้

“ควรทำอย่างไรล่ะคะ ก็ต้องปล่อยเงินในท้องพระคลังนะสิ”

ฉันยกไหล่ตอบอย่างไม่ยี่หระ มันเป็นวิธีแก้ปัญหาแบบมิดิเดียวที่ใครก็คิดได้ทั้งนั้น

“คือว่า...ด้วยสถานการณ์บ้านเมืองในตอนนี ทำให้เราเรียกเก็บภาษี

“ได้ยากกว่าครึ่งไหนเลยครับ หากเราปล่อยเงินในท้องพระคลังออกไปทันที การให้ความช่วยเหลือพื้นที่ที่ได้รับผลกระทบจากกระแสน้ำใน ช่วงกลางฤดูหนาวจะยิ่งลำบากนะครับ”

แต่เซตริกกลับขี้จู้ดบกวร่งให้ฉันเห็นด้วยสีหน้ากลืนไม่เข้าคายไม่ออก *มันจะทำไงดีล่ะ*

ฉันชักสงสัยขึ้นมาแล้วสิ พอเขามาถามหาวิธีแก้ปัญหามาจากฉันที่ไม่ได้ เกี่ยวข้องอะไรกับการบริหารบ้านเมืองแบบนี้ มันก็ฟังดูเหมือนเป็นเรื่องราว ของประเทศอื่นอย่างไรชอบกล

“...นี่เซตริกกำลังชักจูงให้ข้าบริจาจาคหรือคะ”

นี่เขามองว่าฉันเป็นเศรษฐีเพราะเหมืองมรกตกับเหมืองเพชรอย่างนั้น เหมอ พอโดนฉันหรือตายอนถามเข้าให้ ชายหนุ่มก็โบกไม้โบกมือปฏิเสธให้วุ่น ไปหมด

“ไม่ใช่ชนะครับ ข้าหมายถึง...มันจะมีนโยบายทางการเงินอื่น ๆ อีก หรือเปล่าครับ”

“นโยบายทางการเงินอื่น ๆ หรือ”

การหาเงินเข้าท้องพระคลัง นอกจากการเก็บภาษีแล้วยังจะมีวิธีอื่น อีกแหร...พอคิดมาถึงตรงนี้ จู่ ๆ ก็มีความคิดหนึ่งแว่ขึ้นมา

“...อ้อ เซตริกหมายถึงทรัพย์สินของตระกูลจักรพรรดินีที่ถูกยึดมา คราวนี้ใช้ไหมคะ”

“ต้องอย่างนี้เช!”

ทันใดนั้นเซตริกก็ตีดนิ้วดังเป๊าะแล้วตะโกนขึ้นมา ก่อนจะหันมา กอดฉันด้วยแหวตาเป็นประกายแจ่มใสราวกับกำลังพูดว่า ‘ฉันบอกเธอไป หมดแล้ว เพราะฉะนั้นตอบมาเสียที’

นายทำแบบนี้ไปก่อนก็ได้ นี่ จะมาชักนำให้ฉันตอบทำไม

ฉันตอบไปอย่างไม่ค่อยเต็มใจเท่าไรนัก

“...ถ้าอย่างนั้นก็เอาตามนั้นเถอะค่ะ”

“เข้าใจแล้วครับ ข้าจะดำเนินการเดี๋ยวนี้เลย! ขอขอบคุณจากใจจริง สำหรับวิธีแก้ใชนะครับ”

หลังเอ่ยขอบคุณฉันอีกครั้ง เซตริกก็หยิบสมุดโน้ตออกมาจากอกแล้ว

เขียนอะไรบางอย่างลงไป ซึ่งนี่ก็เป็นอีกหนึ่งการกระทำที่มักจะตามมาเสมอ เมื่อฉันตอบคำถามเขาเสร็จ

ทุกสิ่งที่ชายหนุ่มทำดูน่าเคลือบแคลงไปเสียหมด แต่ฉันก็พยายามทำเป็นไม่รู้ไม่เห็นอย่างสุดชีวิต เพราะฉันมีลางสังหรณ์ว่า หากฉันเริ่มชุดค้อยพฤติกรรมแปลกประหลาดของเซดริกเมื่อไหร่ มันจะต้องมีเรื่องใหญ่เกิดขึ้นอย่างแน่นอน

“อ้อ แล้วก็เมื่อเร็ว ๆ นี้ ราชินีแห่งบาเยนทรงส่งคำร้องขอเจริญสัมพันธไมตรีทางการทูตกับทางพระราชวังด้วยพระองค์เอง ข้าควรจะทำอย่างไรกับเรื่องนี้ดีครับ”

เซดริกเขียนอะไรยุกยิกอยู่พักใหญ่ ก่อนจะเริ่มออกเดินและโยนคำถามใหม่มาให้ฉัน

“บาเยนหรือคะ”

“ครับ บาเยนมีเหมืองขนาดเล็กเป็นจำนวนมาก วัฒนธรรมเครื่องเคลือบดินเผาจึงได้รับการพัฒนาเป็นอย่างดีตามไปด้วยนะคะ”

“อาฮะ”

“ถ้วยชามที่ผลิตโดยช่างฝีมือชาวบาเยนนั้นงดงามจนน่าประทับใจ แต่แสร้งส่วนใหญ่ที่ถูกขูดขึ้นมากลับมีคุณภาพต่ำ มูลค่าของพวกมันในฐานะสินค้าจึงไม่ค่อยดีนะคะ”

“อย่างนี้เอง”

“ฝ่ายบาเยนต้องการผูกขาดการจัดหาภาชนะสำหรับรับประทานอาหารในพระราชวังแต่เพียงผู้เดียว พวกเขาคิดจะใช้ชื่อเสียงของจักรวรรดิมาเพิ่มมูลค่าให้สินค้าของตัวเองครับ”

แม้ฉันจะตอบเสียงน้อยไร้อารมณ์ดีใจ แต่เซดริกก็มีได้นำพาและยังพยายามพูดต่อไป เขาก็คงเหมือนเจ้านายที่ตัวเองดูแลอยู่นั้นละหน้าถึงได้ดำเนินปกติแบบนี้

“ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่อะไรที่ไม่น่าดีนะคะครับ ด้วยสถานการณ์บ้านเมืองในตอนี้ การนำรสนิยมใหม่ๆ ที่ต่างจากสิ่งที่เราเคยมีในพระราชวังเข้ามาก็ไม่ใช่ว่าเรื่องเลวร้ายอะไร”

ฉันตั้งใจว่าจะฟังผ่านๆ ให้เข้าหูซ้ายแล้วทะลุหูขวาไป แต่แล้วก็ต้อง

ชะงักเพราะคำพูดต่อมาของเขา ที่เซตริกพูดมันก็มีเหตุผลอยู่เหมือนกัน เดิมทีแล้ว สิ่งแรกที่ต้องทำเมื่อระบบการปกครองเปลี่ยน ก็คือการลบระบบเก่าทิ้งไปไม่ใช่หรือ

ถึงอย่างนั้นมันก็ไม่ใช่ว่าเรื่องที่ผมต้องมานั่งถกกับเขาสักหน่อยนี่

“เดี่ยวฝ่าบาทก็จัดการเองละคะ”

“ฮ่า ๆ เลดีก็รู้จักฝ่าบาทดีไม่ใช่หรือครับ ฝ่าบาทคงจะตรัสถามว่า ‘เจ้าจะซื้อเศษถ้วยเศษชามพวกนั้นมาทำพระแสงอะไร’ แล้วก็มิรับสั่งให้ บันคอบูตส่งกลับไปแทนนั้นละครับ”

มันอาจจะฟังดูน่ากลัว แต่ค่อนข้างลลิสโตนะ ทำแบบนี้ก็ได้สบายๆ อยู่แล้ว

“ถึงจะบอกว่าเป็นงานที่เกี่ยวข้องกับรัชสมัยของจักรพรรดิพระองค์ก่อนนะหรือคะ”

“ถ้าเป็นอย่างนั้นฝ่าบาทคงจะทรงประทับตราพระราชลัญจกรลงไปเลย โดยไม่แม้แต่จะแลมองหนังสือสัญญา ทั้งยังจะใช้เงินเป็นน้ำและมีรับสั่งให้ซื้อมันเข้ามานั้นละครับ แบบนั้นนะ ต่อให้เป็นงบทที่มีจุดประสงค์ในการใช้จ่าย แนนอนก็อันตรายได้นะครับ”

เซตริกนี้เป็นสุดยอดผู้ช่วยซัด ๆ

ไม่ยากเชื่อเลยว่าเขาจะอ่านใจเจ้านายตัวเองได้อย่างสมบูรณ์แบบขนาดนี้...

แม้ในใจจะคร่ำครวญถึงความจริงที่ว่าอำนาจแบบนั้นกำลังจะได้เป็นจักรพรรดิผู้นำจักรวรรดิต่อไปในอนาคต แต่ในหัวก็ยังคงค่อย ๆ คิดไปที่ละเปลาะก็มันช่วยไม่ได้นี่นา ที่ฉันกลายเป็นเครื่องคิดเลขกึ่งอัตโนมัติตันที่ที่พูดถึงเรื่องเงินแบบนี้ มันก็เพราะเจ้าระบบเกมบ้า ๆ นี่ทั้งนั้น

“...การซื้อสินค้าคุณภาพต่ำด้วยปากเปล่านี้ฟังดูไม่เข้าท่าเลยนะ”

หลังจากขบคิดอย่างละเอียดอยู่สักพัก ฉันก็นึกวิธีดี ๆ ออก

“เราจ่ายด้วยหินอัญมณีที่ยังไม่ได้เจียรระไนซึ่งชุดได้ในจักรวรรดิ แต่มีคุณภาพเทียบเท่ากับสินค้านั้น ๆ ก็ได้นี่คะ”

“ครับ? อัญมณี...หรือครับ”

“คะ ก็เซตริกบอกว่าแร่ที่พวกเขานำมาใช้ในถ้วยชามมีราคาถูกลงแล้วก็

“ไม่มีมูลค่าไม่ใช่หรือคะ”

“อา...”

เซตริกอุทานออกมาเบาๆ เมื่อเข้าใจความหมายในสิ่งที่ฉันแนะนำไป

ในจักรวรรดิที่มีการค้าขายเวทมนตร์แห่งนี้ใช้อัญมณีที่มีการลงเวทเสียเป็นส่วนใหญ่ ดังนั้นหินอัญมณีซึ่งไม่ได้ถูกนำไปเจียรระไนจนมีค่าขนาดนั้นไม่ว่าจะเม็ดเล็กหรือใหญ่ จึงไม่ได้รับการดูแลที่ดีเท่าไรนัก

“ข้าไม่เคยคิดถึงวิธีนี้ด้วยซ้ำ เลดีนี่...น่าที่จริง ๆ เลยนะครับ”

เซตริกยื่นยอฉันด้วยน้ำเสียงชื่นชมอยู่พักหนึ่ง ก่อนจะเริ่มจดบางอย่างลงไปบนสมุดโน้ตที่ถืออยู่มือเป็นระวิง

ไม่คิดเลยว่าเกร็ดความรู้เล็กๆ น้อยๆ ที่ได้เรียนรู้มาหลังได้เป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์เหมืองแร่จะเป็นประโยชน์ในเวลาแบบนี้ แม้เพิ่งมาตระหนักได้ว่าตัวเองเข้าไปติดกับเซตริกเข้าแล้ว แต่ก็เอาเถอะ มันไม่ใช่เรื่องแยอะไรสำหรับฉันสักหน่อย

“ในจักรวรรดิเราก็ไม่ได้ซื้อขายกันในราคาที่สูงมากอยู่แล้ว เพราะฉะนั้นคงไม่เบื่องบเท่าไรหรอก ข้าต้องรีบติดต่อหน่วยงานที่เกี่ยวข้องเดี๋ยวนี้ เพื่อบอกให้พวกเขาว่าฉันซื้อหินอัญมณีที่เหลืออยู่ในแต่ละที่มาแล้วละครับ”

“คะ ถึงอย่างนั้นก็สมควรใช้อัญมณีที่ราคาถูกเกินไป...อย่างเช่นมรกตนั้นก็น่าจะดีนะคะ”

“มรกต มรกต...ข้าขอขอบคุณสำหรับความเห็นที่มีคุณค่านี้จากใจเลยครับ เลดี”

“ขอบคุณอะไรกันคะ”

ฉันยิ้มอย่างสุขใจขณะมองดูเซตริกเขียนคำว่า ‘มรกต’ ลงไปในสมุดโน้ตตัวเบื้อเร่อ

ทันทีที่กลับไป คงต้องรีบติดต่อพ่อบ้านแล้วสิ

เมื่อเดินเข้าไปในสวนหลังตำหนักองค์รัชทายาทที่ถูกจัดเตรียมไว้ คัลลิสโตที่นั่งหน้านิ้วคิ้วขมวดมองเอกสารอยู่ตรงโต๊ะซึ่งมีอาหารกลางวันจัดเตรียมไว้ก็รีบลุกและวิ่งเข้ามาหาทันทีที่รู้สึกว่ามีคนเข้ามา

“ทำไมมาช้าปานนี้”

“มารอหม่อมฉันนานแล้วหรือเพคะ”

“จี จนอาหารเย็นหมดแล้วนั่น”

ใบหน้าบึ้งบึ้งนั้นทำเอาฉันรู้สึกผิดขึ้นมาตึงตึง เพราะพอเดินไปคุย โนนี่กับเซตริกไป มันก็ทำให้ใช้เวลานานขึ้นจริงๆ

ฉันรีบจับมือเขาไปยังโต๊ะอาหารทันที ฉันเองก็เพิ่งรู้เมื่อไม่นานมานี้ว่า ถ้างลองตองค์รัชทายาทนี้ได้ออนแล้วละก็ ควันหลงของอาคารงอนนี้จะคงอยู่ ไปอีกนาน หากฉันปล่อยไว้เฉยๆไม่ทำอะไร สุดท้ายก็มีแต่ฉันนี่แหละที่จะลำบากกว่าเดิม ฉันจึงยอมขอโทษเขาแต่โดยดี

“ขอประทานอภัยเพคะ ก็มันไกลจากที่นี้นี่นา”

โชคดีที่การจับมือก่อนเป็นอันดับแรกนั้นได้ผล คัลลิสโตยอมนั่งลง ตรงหน้าอาหารด้วยสีหน้าที่อ่อนลงมาก

“ไปเอาอาหารมาใหม่”

เขาหันไปสั่งบรรดาหมาดเล็ก ฉันเหลือบมองเซตริกซึ่งกำลังตามเก็บ เอกสารที่ถูกปาหิ้งไปส่งๆ ด้วยความเห็นใจ ก่อนจะพูดขึ้น

“ถ้ายุ่งกันอยู่ เอาเป็นของว่างง่าย ๆ มาดีไหมเพคะ”

“ใครยุ่ง อีกอย่าง ถ้าอยากต่อกรกับไอ้พวกปีศาจร้ายนั้นให้ได้ก็ต้องกินให้มันอึดๆ”

แม้ใจจะคิดถามว่าเขาตั้งใจจะสู้อยู่อย่างนั้นไปถึงไหน แต่ก็ไม่ได้ถามออกไป ระหว่างนั้นเซตริกก็เก็บเอกสารที่ตกอยู่บนพื้นจนครบและลุกขึ้นมาพอดี

“ว่าแต่ รถม้าที่ข้าหาให้เพื่อเลดีจะได้นั่งมาสบายๆ ละ เอาไปไว้ไหนเสียแล้ว”

คัลลิสโตหันไปจู่โจมผู้ช่วยตัวเองราวกับรอกอยู่ก่อนแล้ว ไหล่เซตริก สะดุ้งจนเห็นได้ชัด

“กระหม่อมมีเรื่องด่วนต้องไปทำ ขอตัวก่อนนะพะย่ะค่ะ”

คัลลิสโตมองตามแผ่นหลังที่รีบรุดออกจากสวนอย่างกับจรวดจนจับไว้ไม่ทัน ก่อนจะพิมพ์ออกมาอย่างน่าขนลุก

“เจ้าบื่อนั้นเห็นคำพูดเจ้านายเป็นเรื่องไร้สาระอีกแล้วสิ เห็นทีคงต้องจับมาปรับทัศนคติสักครั้งแล้ว”

“อย่าดูเขานักเลยเพคะ” ฉันออกตัวปกป้องเซตริกเพราะผลกำไรมหาศาลที่ได้จากเขาในวันนี้ “หม่อมฉันเดินมาก็สบายดี ต่อไปไม่ต้องส่งรถม้ามาแล้วนะเพคะ”

คำพูดฉันทำให้คัลลิสโตชมวดคิ้วอย่างไม่เข้าใจ

“ครวก่อนแลตก็ส่งรถม้ากลับมาเหมือนกัน ทำไมหรือ เดินมันเหนื่อยออกนะ”

ตอนนั้นฉันรู้สึกลำบากใจเพราะความสนใจของคนอื่นๆ แล้วฉันเองก็กลัวว่าความสัมพันธ์ของเราจะแพร่ออกไปจนกลายเป็นเรื่องใหญ่โตด้วย

ทว่าข่าวลือที่ฉันเคยกังวลมากขนาดนั้น...หากวันนี้ฉันเลือกจะนั่งรถม้าที่เขาส่งมาให้ ตอนนี้อาจกลายเป็นข่าวลือที่แพร่ออกไปว่า ‘องค์รัชทายาทกำลังจับตาดูศัตรูทางการเมืองของตัวเองอย่างใกล้ชิด’ ก็ได้

“หม่อมฉันรู้ว่าตอนนี้ระหว่างเรามีข่าวลือแบบไหนอยู่ ก็เลย...”

“ข่าวลือหรือ”

ฉันตั้งท่าจะระบายออกไปด้วยความอัดอั้น ทว่าน้ำเสียงที่ถามกลับมานั้นทำให้ฉันได้สติและเงียบไปอีกครั้ง

หากปากของเซตริกกับมารีแอนน์มีระเบิดอยู่ ปากคัลลิสโตก็คงเป็นระเบิดนิวเคลียร์เลยละ ถ้าฉันพูดอะไรผิดไปสักอย่าง หมอนี่คงได้ขึ้นป้ายประกาศใหญ่โตมันทั้งประเทศว่าฉันคือว่าที่จักรพรรดินีแน่ๆ

“บอกมาสิ ข่าวลืออะไร”

ฉันรีบส่ายหน้า เมื่อเห็นเขาจะทำจะเริ่มซักไซ้ด้วยแวตตาที่เต็มไปด้วยความเคลือบแคลง

“...เอ่อ ไม่มีอะไรเพคะ”

โชคดีเหลือแสนที่อาหารซึ่งถูกนำไปอุ่นมาใหม่เข้ามาตัดบทสนทนาได้ทันเวลาพอดี มหาเดเล็ก็ใช้ช้อนคนชุปหอมกรุ่นที่ถูกวางไว้อย่างเรียบร้อย ฉันพูดอ้อมอ้อมเสียงเบา

“...เอาเป็นว่าจากนี้ไม่ต้องส่งรถม้ามาแล้วนะเพคะ ไว้ถึงเวลาเดี๋ยวหม่อมฉันมาหาเอง”

“แค่ดูแลก็ยิ่งเห็นว่าข้ารุ่นวายสินะ”

เขาเอาส้อมเคาะถ้วยน้ำชาด้วยสีหน้าบูดบึ้ง

แก๊ง แก๊ง!

เสียงโลหะหนวุกหูตึงขึ้นครั้งสองครั้ง

“ข้าไม่ชอบ”

“โฮ” ฉันแค้นหัวเราะอย่างพุดไม่ออก “ไม่ใช่เด็ก ๆ แล้วนะเพคะ แล้วคนจะก้าวสู่บัลลังก์ที่โหนดพุดจาไม่น่าฟังแบบนี้กัน หัดใช้คำพุดดี ๆ เพราะ ๆ บ้างสิเพคะ”

“หากใครมาเห็นเข้าเขาคงได้สับสนว่าเลดีเป็นเมียหรือเป็นแม่ข้ากันแน่”

“ฝ่าบาททรงคิดไปเองอยู่เรื่อยเลยนะเพคะ เรายังไม่ได้หมั้นกันด้วยซ้ำ”

“คนเราทำไมใจร้ายได้ขนาดนี้ละ คำคำเดียวนี่ปล่อยผ่านไปไม่ได้เลยใช่ไหม”

ก็นายเป็นคนทำให้ฉันปล่อยผ่านไปไม่ได้เองนี่!

ฉันเคี้ยวและกลืนคำพุดที่พุ่งขึ้นมาจากตรงลำคองลงไปพร้อมชิ้นเนื้อในปากอย่างยากลำบาก พลังสุดท้ายใจเข้าลึก ๆ

...ทนไว้ ปัญญาชนอย่างเราต้องทนให้ไหว

แม้จะมีระยะห่างอยู่บ้าง แต่อย่างไรเหล่ามหาดเล็กที่ยืนคอยรับใช้อยู่ก็ต้องได้ยินทุกเรื่องที่ผมกับบองคัรัชทายาทคุยกันแน่นอน คัลลิสโตเป็นคนแบบนี้อยู่แล้ว แต่มันจะน่าซึ้งใจแค่ไหนกัน ถ้าแม้แต่ฉันยังตกต่ำลงไปอยู่ในจำพวกเดียวกับเขาด้วย

ชายหนุ่มหัวเราะคิกคัก เหมือนเห็นว่าท่าทางที่ผมกระดกน้ำเย็นขึ้นดื่มติดกันหลายอีกเพื่อคลายอารมณ์ขุ่นเคืองมันน่าขำเสียเต็มประดา

“เท้าละ เจ็บหรือเปล่า”

น้ำเสียงเหมือนถามไปอย่างนั้น แต่ความจริงแล้วไม่ใช่ เพราะตอนไปสถานที่บูชาระครั้งแรก ฉันเลือกรองเท้าผิวดนโดนรองเท้ากัดตรงสันเสียเดินกะเผลกกะเผลก เล่นเอาเขาโวยวายวุ่นไปหมด

แต่ฉันกลับไม่รู้สึกละเลยสักนิด แค่รู้สึกแปลกและเงินที่มีคนมาคอยเป็นห่วงเป็นใยฉันเป็นพิเศษเท่านั้น

ถึงอย่างนั้นก็อดหลุดขาคิกคักออกมาไม่ได้บ่อยครั้ง แม้ว่าตัวเองจะยังโกรธอยู่ก็ตาม เหมือนในตอนนี้อย่างไรละ

“ไม่ได้อยู่ที่รองเท้าหรือเพคะ ไม่เป็นไร”